

Ларрі Трамбле

ДРУГИЙ ЧОЛОВІК

роман

Переклад Ростислава Немцева

*«Видавництво Анетти Антоненко»
дякує Товариству розвитку підприємств культури Квебеку
за фінансову підтримку видання цієї книги*

*Anetta Antonenko Publisher
remercie de son soutien financier la Société de développement
des entreprises culturelles du Québec*

SODEC
Québec

Larry Tremblay

**Le deuxième
mari**

alto

Ларрі Трамбле

ДРУГИЙ ЧОЛОВІК

*З французької переклав
Ростислав Немцев*

ВИДАВНИЦТВО АНЕТТИ АНТОНЕНКО
ЛЬВІВ

УДК 821.133.1(71)

T-65

Ларрі Трамбле
ДРУГИЙ ЧОЛОВІК

Роман

З французької переклав Ростислав Немцев

Перекладено за виданням:

Larry Tremblay

Le deuxième mari

ISBN 978-2-89694-436-1

© *Larry Tremblay et les Éditions Alto, 2019*

Самюель нічого не знає про жінку, з якою одружується. Роками його батько не шкодував зусиль, аби зробити сина привабливим, і «відгодовував» його, як птаха, готуючи до цього знаменного дня весілля. Родина щаслива, Мадам багата, і фінансові проблеми незабаром усі буде вирішено. Самюель мусить просто любити Мадам.

На острові, де живе Самюель, панують жінки. Горе тому чоловікові, який намагається змінити усталений порядок і звільнитися від дружини. Одружившись, Самюель має прикривати бороду, задовольняти бажання Мадам і... **МОВЧАТИ.**

Що ж може чоловік, якого легко замінити, у світі, де домінують жінки?

При всій сміливості, характерній для Ларрі Трамбле, автор дарує нам таку романтичну історію про деформоване дзеркало, розхитані забобони та нашу добровільну сліпоту, піднімаючи пекучі проблеми домінування статей у суспільстві.

Усі права застережено. Жодну частину цього видання не можна перевидавати, перекладати, зберігати в пошукових системах або передавати у будь-якій формі та будь-яким засобом (електронним, механічним, фотокопіюванням або іншим) без попередньої письмової згоди на це **ТОВ «Видавництво Анетти Антоненко».**

© Larry Tremblay & Éditions Alto, 2019

This edition published by arrangement with Éditions Alto in conjunction with their duly appointed agent Books and More #BAM, Paris, France. All rights reserved

© Ростислав Немцев, український переклад, 2021

© «Видавництво Анетти Антоненко», 2021

ISBN 978-617-7654-69-7

Гендерне домінування

За підрахунками, щороку 12 мільйонів дівчат у віці до 18 років вступають у примусовий шлюб. Багато з них іще просто діти, а чоловіки, які одружуються з ними, набагато старші за них, іноді в кілька разів. Ця невтішна статистика часто залишається непоміченою. Якщо звертати на це увагу, то спочатку виникає певне неприйняття, але, оскільки такі шлюби постійно відбуваються, вони стають звичними. Немає нічого гіршого за несправедливість, до якої звикаєш. Вона втрачає свою актуальність, стає простим фактом, культурною реальією. Так відбувається з так званою вищістю однієї цивілізації над іншою, однієї раси над іншою, однієї мови над іншою, однієї статі над іншою. Домінуюча група обґрунтовує помилковими ідеологіями дії, які служать її інтересам, забезпечують і посилюють її владу. «Другий чоловік» у запропонованій читачеві притчі ставить під сумнів явище, яке має місце в історії людства: вивищення чоловіка над жінкою. У цьому романі саме хлопці змушені одружуватися з тими жінками, яких обрали для них батьки. Таким розворотом цінностей я хотів змусити читачів замислитися: чи прийнятніше для чоловіків домінувати над жінками? Чи менш прийнятно для жінки домінувати над чоловіком? Чи таке вивищення повинно радше викликати наше здивування та критичне ставлення?

Після «Помаранчевого саду» «Другий чоловік» — це мій другий роман, опублікований «Видавництвом Анетти Антоненко». Дуже радію нагоді відновити зв'язок з українськими читачами. Дякую Анетті Антоненко та моєму перекладачеві Ростиславу Немцеву, які уможливили цю зустріч.

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Larry Tramble', written in a cursive style.

Ларрі Трамбле

Найкращий день у його житті

За місяць до визначеної дати свого одруження Самюель іще нічого не знає про жінку, з якою з'єднається на все життя. Мати вперто не бажає нічого розкривати або ж ухиляється від відповіді загальними фразами: «Тобі годі бажати кращого, сину».

Скоро він залишить дім, у якому виріс. Він уже не спатиме в ліжку, матрац якого після стількох років набув обрисів його тіла. Більше не дивитиметься на міські дахи крізь вікно, яке відкриває щоранку, щоб провітрити кімнату. Не вдихатиме літніми вечорами запахи довколишніх тамаринів, що їх розносить вітер. І не чутиме, як барабанить дощ по кам'яній лавці на маленькому задньому дворіку, під якою він дитиною знаходив прихисток від мусону.

Він мав би переповнитися радістю. Йому стільки разів повторювали, що день одруження стане найкращим днем у його житті. Але, навпаки, він нервується і в нього поганий настрій. Йому все набридло, тож він постійно бурчить, дратується через дрібниці, не відповідає на запитання матері, яку непокоїть його поведінка. Йому хочеться, щоб з ним говорили про його майбутню дружину. Він напосідає на сестру: а вона гарна? Чи прикрашає вона своє волосся квітами? Для нього немає нічого кращого, як ота звичка деяких молодих дівчат квітчати зачіску білим ясином. Він наполягає: в якому районі міста вони житимуть? Чи є у неї машина? А вона пра-

цює? Ким і де? Якого кольору в неї очі? А волосся? Його б заспокоїла будь-яка дрібничка щодо неї. Від сестри ж у відповідь отримує лише легенькі посмішки й поплескування по плечу, що має означати: «Потерпи ще кілька днів, і про все дізнаєшся, потерпи!»

За три дні до церемонії Самюель зачиняється у своїй кімнаті. Він не хоче більше нічого чути про підготовку до одруження. Мати сердиться. Вона ніколи раніше не була такою агресивною. Вона звинувачує його в саботажі. У гніві вона шматує його зовсім нові сорочки, вишиті золотою ниткою, й кидає їх йому в обличчя. Йому хочеться, щоб вона його обійняла, а не кричала на нього. Йому здається, що його молоде серце не витримає, так воно калатає в грудях. Він дрижить усім тілом, тремтить і клацає зубами, хоча вікно зачинене. Під його гарними очима з'явилися чорні кола. У відчаї мати викликає лікарку.

Залишившись наодинці з Самюелем, лікарка знімає пальто, й погляду відкривається округлий живіт. Вона на восьмому місяці вагітності, у неї поривчасте дихання і вигляд такий, наче вона терміново має йти. Від неї пахне пересмаженою олією, ніби вона щойно вийшла з погано провітрюваного ресторану. Вона ставить свою шкіряну валізу з інструментами на стілець.

— Роздягайся. Кальсони теж знімай.

Вона міряє пульс, слухає Самюеля стетоскопом. Його серце й легені. Заглядає йому в горло, у вуха, перевіряє рефлекси за допомогою маленького залізного молоточка, бере в руки його член і зацікавлено вивчає його.

— Чи ти іноді торкаєшся себе?

— Торкаюся себе?

— Не можна. Ти іноді бачиш сни?

— Часто.

— А як ти прокидаєшся?

Самюель робить вигляд, що не розуміє.

— У тебе буває ерекція вранці?

Мовчання.

— Не витрачай сили на марні сни. Мати хвилюється за тебе і за твоє майбутнє. Хвилювати матір погано. Чуєш, що я кажу?

Самюель погоджується, спантеличений її жорстким тоном. Вона кладе обидві руки на плечі хлопця й нагинається до нього. Він зітхає.

— Не переживай, усе буде добре.

— Мені здається, що я помру.

— У тебе нормальний пульс, температури немає.

— Я весь палаю.

— Ти поводишся, як балувана дитина, у тебе нічого немає.

Самюель стуляє очі, крізь повіки проступають сльози й котяться по щоках. Вона дивиться на його тремтяче тіло, потім відкриває валізку й дістає з неї голку і маленьку пляшечку.

— Не бійся, це лише легке заспокійливе. Перевернися на живіт.

— Що в мене?

— Легка нервозність і тільки.

Самюель перевертається на живіт. Він покладається на долю. Відчуває холодні руки лікарки на своїх стегнах.

— В цілому ти покірний хлопець.

Голка робить йому боляче. М'язи швидко розслабляються. Йому стає трішки млосно, хоча він іще чує, як лікарка кладе голку назад до валізки. У кімнаті довго нічого не відбувається. Самюелю здається, що він заснув

і вагітна жінка вже давно пішла. Коли він приходить до тям, то бачить, що вона стоїть у пальті біля дверей його кімнати зі шкіряною валізкою в руці. Самюель чує, як вона говорить за дверима з батьком, але не може розібрати слів. Через кілька хвилин входить батько. Відчуваючи незручність від вигляду оголеного синового тіла, він піднімає простирadlo, що валяється на підлозі, й накриває його.

— Лікарка сказала, що ти не хворий. Ти колись накличеш на нас лихо. Ти не розумієш, як нам усім шкодиш.

— Лікарка помиляється.

— Тобі не совісно? Уяви, якби люди дізналися про твої витівки.

— Це не витівки.

— Будь розважливішим. Твоя мати, вона вже місяцями думає про це одруження. Більше відтягувати не можемо.

— Я вже не хочу одружуватися.

— Але чому?

— Мені ніхто нічого не говорить.

— Ти одружишся за три дні, хочеться тобі чи ні.

— З ким?

— Скоро дізнаєшся.

— Я хочу знати тепер.

— Це багата жінка, розумієш?

— Ні, не розумію.

— У нас немає вибору.

— Що це значить?

— Без цього одруження ми всі опинимося на вулиці.

— Ти кажеш казна-що.

— Ти нічого не помічаєш, сину мій. Ти занадто зайнятий собою. Як гадаєш, чим нам заплатити за цього

лікаря? А всі твої примхи? Тобі ніколи нічого не бракувало.

— Але у матері гарна робота.

— Її платні не вистачає.

— Навіщо ти мені брешеш?

— Послухай: у нас є борги. Якщо ми їх не повернемо, ми втратимо будинок. Мати не хотіла, щоб ти це знав. Ти ж знаєш, як вона тебе оберігає. Чи хотів би ти, щоб твоя мати і твоя сестра жили в бідності?

— Звичайно, ні.

— Тоді ти знаєш, що мусиш робити. Ось, це тобі.

— Що там?

Він не помітив, що батько, поки говорив, тримав у руках маленький шовковий футлярчик, зав'язаний шнурком.

— Подарунок. Я одержав його від свого батька.

Він цілує сина в чоло і виходить, не кажучи більше ні слова.

Самюель виймає з футлярчика годинник жовтого золота з ланцюжком. Відкриває кришку, скло подряпане, та стрілки точно показують час. Він здивований, батько ніколи не згадував про існування цього годинника. Хоча мав добре про нього дбати, якщо через стільки років він іще ходить. Самюель думає, що колись розіграє таку саму сцену зі своїм сином. Він підводиться, натягає на себе одяг. А тоді йде на кухню, де плаче мати. Він кидається до її ніг.

— Вибач мені, вибач!

— Сину, ти мені вибач. Я була злою до тебе. Підведись. Дай подивитися на тебе. Ти красень. Ну чому діти мають виростати? Чому матері мають розлучатися зі своїми синами? Це так несправедливо, хіба ні? Але ні-

Кінець безкоштовного
уривку. Щоби читати
далі, придбайте, будь
ласка, повну версію
книги.